

Sygn. akt IV KK 50/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala

SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)

Protokolant Małgorzata Gierczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jacka Radoniewicza,

w sprawie **D. G.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 17 stycznia 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 20 lutego 2017 r., sygn. akt II K [...],

**uchyła wyrok w zaskarżonej części, tj. rozstrzygnięcie co do
wymierzonej skazanemu kary ograniczenia wolności i w tym
zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w Z.**

UZASADNIENIE

D. G. został oskarżony o to, że w dniu 6 września 2015 r. w Z., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd

pokrzywdzonego P. S.A. z siedzibą w W. co do zamiaru oraz możliwości wywiązania się z przyjętego na siebie zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki nr [...] doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 000 zł, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Z. wyrokiem z dnia 20 lutego 2017 r., sygn. akt II K [...], uznał D. G. za winnego zarzucanego mu czynu stanowiącego występnek z art. 286 § 1 k.k., ustalając, iż oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.000 zł pokrzywdzonego P. S.A. z siedzibą w W. i na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 37 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. skazał go na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu wskazanej przez sądowego kuratora zawodowego nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze „10 (dziesięć)” godzin w stosunku miesięcznym. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego tytułem środka kompensacyjnego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przez niego przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. S.A. z siedzibą w W. kwoty 1.000 zł. Jednocześnie wydał orzeczenie o kosztach, zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia.

Wyrok ten, niezaskarżony przez żadną ze stron, uprawomocnił się w dniu 28 lutego 2017 r.

Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny ma podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczonej kary ograniczenia wolności na niekorzyść oskarżonego. Zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, tj. art. 35 § 1 k.k., poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 4 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu wskazanej przez sądowego kuratora zawodowego nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 10 godzin w stosunku miesięcznym, w sytuacji, gdy przepis ten nakazywał określenie czasu jej wykonywania w wymiarze od 20 do 40 godzin w stosunku miesięcznym.

Podnosząc ten zarzut, wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Z..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego podlegała uwzględnieniu, bowiem została wniesiona w terminie określonym w art. 524 § 3 k.p.k. i trafnie podniesiono w niej, że zaskarżony wyrok zapadł z rażącym i mającym istotny wpływ na jego treść naruszeniem art. 35 § 1 k.k. Przepis ten stanowi, że nieodpłatna, kontrolowana praca na cele społeczne jest wykonywana w wymiarze od 20 do 40 godzin w stosunku miesięcznym. Jak wyżej wskazano, Sąd Rejonowy w Z. skazał oskarżonego D. G. na karę ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu wskazanej przez sądowego kuratora zawodowego nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 10 godzin w stosunku miesięcznym, a zatem w wymiarze przez ustawę nieprzewidzianym. Nie chodziło przy tym o możliwą do sprostowania omyłkę pisarską (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2018 r., I KZP 2/18, OSNKW 2018, z. 8, poz. 54), skoro wadliwy co do ilości godzin wymiar kary ograniczenia wolności jednakowo został określony liczbą i słownie.

W tym stanie rzeczy należało postąpić zgodnie z wnioskiem kasacji, tj. uchylić zawarte w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie co do wymierzonej skazanemu kary ograniczenia wolności i w tym zakresie przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Z., który wyda wyrok zgodny z obowiązującym przepisami.

Niezależnie od tego wypadła zwrócić uwagę na inną nieprawidłowość, łącznie z wcześniej omówioną świadczącą o mało uważnym rozpoznaniu sprawy przez wymieniony Sąd. We wniosku o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. prokurator podał, że zarzuczonego mu czynu D. G. dopuścił się 26 września 2015 r. (k. 57 akt sprawy), natomiast w wydanym początkowo w sprawie wyroku nakazowym jako datę czynu wskazano 26 września 2016 r. (k. 64). W akcie oskarżenia sporządzonym po zwróceniu sprawy prokuratorowi datę tę określono na 6 września 2015 r. (k. 76), co Sąd orzekający zaaprobował w wyroku zaskarżonym kasacją (k. 93). Wszystkie te daty są błędne, bowiem zebrany w sprawie materiał dowodowy, zwłaszcza kopia umowy zawartej przez skazanego z firmą P. (k. 2-3) oraz sporządzone przez tę firmę zawiadomienie o przestępstwie (k. 1) nakazywały przyjąć, że datą przestępstwa jest 26 września

2014 r., co zostało uwzględnione w wydanym w sprawie pierwszym postanowieniu o umorzeniu dochodzenia (k. 14), jakkolwiek drugie postanowienie prokuratora w tym przedmiocie wymienia błędną datę 14 września 2014 r. (k. 43). Ograniczony zakres zaskarżenia wyroku uniemożliwił jego uchylenie w całości, co otworzyłoby drogę do usunięcia również tego uchybienia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.